

Pirboppet

Vår ytterdörr smällde så det darrade i hela huset, och sen kom en fruktansvärd skräll och ett skrik.

”Skit också!”

Jag tog mig vingligt ut i korridoren på övervåningen. Där stod redan resten av min familj, med sömnrufsigt hår och förvirrade miner. Minda, min storasyster, hade bara öppnat ena ögat. Pappa såg ut som om han inte visste om han var människa eller täcke.

”Bang!” sa Krölla högt.

”Vad *var* det där?” sa Magnus, min storebror.

”Antingen”, sa mamma, ”är det en naturkatastrof, eller så har Lena Lid kommit hem från semestern.”

Det var ingen naturkatastrof. När jag kom nerför trappan stod Lena, min bästa vän och granne, ute i farstun.

”Hej Trille”, suckade hon.

”Hej. Vad är det där?”

”Det är din present.”

Jag gnuggade mig i ögonen.

”Tack. Vad är det för nånting?”

”En massa pinnar och glas, ser du väl. Men det *var* en flaska med ett skepp i.”

Lena var djupt olycklig.

”Det kanske går att fixa?” sa hon.

Fixa? Det hade varit världens finaste present. Det gick inte att fixa!

”Jag fattar inte hur de fick in skeppet i flaskan, Trille. Seglet stod rakt upp och var mycket bredare än pipen.”

Mamma hjälpte till att städa upp i skeppsbrottet. Hon tänkte kasta det, men jag samlade ihop alla glasskärvorna och pinnarna i en glasskartong och ställde den i mitt rum. Det var ändå en present.

Lena satte sig vid vårt frukostbord. Jag måste titra ordentligt på henne flera gånger. Hon hade klippt sig och fått några färgglada flägrer i håret. Brun var hon också. Självt kände jag mig lite för lik mig själv där jag satt i samma shorts som jag hade när hon åkte. Vi åker nästan aldrig på semester, vi. I alla fall inte utomlands. Vi har gården och allt det där. Men Lena, den lyckosten, hade varit två långa veckor på Kreta med sin mamma och Isak.

Hon hade druckit smoothies med paraplyer i, fick jag veta medan jag åt min leverpastejmacka. Och hon hade sovit under bara ett lakan och badat i Jummer vatten. Det fanns hundratals små butiker där, med miljoner coola grejer som hon hade råd att köpa. Som den där flaskan. Till middag hade hon ätit chips varenda dag. Och på Kreta, där var det så varmt mitt på dagen så att det nästan var som att stå vid en midsommarbrasa hela tiden.

”Du skulle ha känt, Trille!”

”Ja”, sa jag och tuggade vidare.

Det var retfullt att aldrig ha varit vid Medelhavet. Men jag hade något att berätta, jag också. Jag väntade spánt på att Lena skulle fråga om det hade hänt nånting nytt i gammellandet. Men nej. På Kreta fanns det en racerbåt som hon hade kört till en ö, och hennes mamma hade försökt hänga efter den i ett slags ballong i luften.

”Sa jag hur varmt det var, förresten?” frågade hon.

Jag nickade.

Lena vevade på om en lös hund som hette Porto som kanske hade rabies och om några tjejer hon hade lekt med som nästan inte vågade nånting i fråga om balansgång, och om pannkakor till frukost.